

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1CdoPr/3/2025
Identifikačné číslo spisu:	1112239709
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1112239709.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: F. Z. S., narodený XX. S. XXXX, G., H. XXX/XX, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Peter Peružek, s.r.o., so sídlom Hlohovec, Podzámska 41/A, IČO: 47 256 371, proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Račianska 71, IČO: 00 166 073, o neplatnosť výpovede a náhradu mzdy, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-8Cpr/10/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. septembra 2024 sp. zn. 8CoPr/9/2024-569, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava IV rozsudkom z 15. decembra 2023 č.k. B1-8Cpr/10/2012-520 žalobu, ktorou sa žalobca domáha určenia neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru medzi žalobcom a žalovaným výpoveďou zo strany žalovaného č. 30/2012/32/48 zo dňa 03. júla 2012 a náhrady mzdy vo výške 719 eur mesačne odo dňa 01. októbra 2012, kedy mal štátnozamestnanecký pomer skončiť, do času kedy mu žalovaný začne prideľovať prácu a umožní mu pokračovať v práci podľa služobnej zmluvy. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

1.1. Spor právne posúdil podľa § 33 ods. 1 písm. d) a e), § 33 ods. 5, § 46 ods. 1 písm. b), § 47 písm. b), § 48 ods. 1, 2, 3, § 50, § 120 zákona č. 400/2009 Z.z., o štátnej službe, § 61 ods. 1, 2 § 64 ods. 1 písm. a), § 77, § 79 ods. 1, 2, § 142 ods. 3, § 240 ods. 8 a 9 Zákonníka práce, a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Súd v konaní posudzoval platnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru strán sporu na základe výpovede žalovaného zo dňa 03. júla 2012 (list MSSR č. 30/2012/32/48), doručenej žalobcovi dňa 18. júla 2012, ako aj nárok žalobcu na náhradu mzdy uplatneného žalobcom určením mesačnej výšky 719 eur za obdobie odo dňa, kedy mal štátnozamestnanecký pomer skončiť - 01. decembra 2012, do času, kedy mu žalovaný začne prideľovať prácu a umožní mu pokračovať v práci podľa služobnej zmluvy. Platnosť výpovede posudzoval podľa zákona o štátnej službe v spojení so Zákonníkom práce - za primeraného použitia jeho ustanovení vymenovaných v § 120 zákona o štátnej službe, a to v ich znení účinnom v čase dania (doručenia) výpovede žalobcovi. Mal za to, že boli splnené

formálne a materiálne náležitosti výpovede v zmysle § 61 ods. 1 Zákonníka práce, keď výpoveď bola v písomnej forme, doručená žalobcovi riadne dňa 18. júla 2012, nebola neplatná v zmysle § 37 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom žalobca na pojednávaní uviedol, že nespochybňuje ani existenciu výpovedného dôvodu, že dôvod výpovede je skutkovo nezameniteľný s iným výpovedným dôvodom. K zrušeniu štátnozamestnaneckého miesta došlo na základe Inštrukcie 6/2006 MSSR z 31. marca 2006 č. 4932/2006-53, ktorou sa zrušilo ODZK, vrátane štátnozamestnaneckého miesta žalobcu. Žalovaný neporušil ponukovú povinnosť v zmysle § 63 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce, keď v rozhodujúcom čase, t.j. 18. júla 2012 nemal voľné iné štátnozamestnanecké miesto, ktoré by bolo vhodné pre žalobcu. Žalovaný poukazoval na 5 konkrétnych pracovných miest, voľných u neho v čase dania výpovede, ktoré však nespĺňali kritérium vhodnosti pre žalobcu, keď požadovaným vzdelaním bol odbor právo. Rovnako vychádzal z toho, že dôvod zrušenia štátnozamestnaneckého miesta žalobcu bol stále aktuálnym, keďže organizačný útvar, v ktorom bol žalobca zaradený v čase dania výpovede neexistoval a rovnako ani jeho štátnozamestnanecké miesto. Skutočnosť, že žalovaný žalobcu po zrušení príslušného oddelenia evidoval ako nezaradeného zamestnanca a až do skončenia jeho štátnozamestnaneckého pomeru na základe predmetnej výpovede mu nepridieval prácu, pričom toto obdobie považoval za prekážky v práci na strane zamestnávateľa (a žalobcovi počas neho vyplácal plat), možno taktiež vyhodnotiť v prospech záveru, že žalovaný v príslušnom období skutočne nedisponoval vhodnou prácou pre žalobcu. K námietke žalobcu o zmarení (možnosti) jeho trvalého preloženia na Inšpektorát práce Bratislava súd uviedol, že formuláciu príslušnej časti § 47 písm. b) zákona o štátnej službe "služobný úrad nemá pre štátneho zamestnanca iné vhodné štátnozamestnanecké miesto alebo štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením v služobnom úrade a nedohodne sa so služobným úradom inak", nemožno v žiadnom prípade vykladať tak, že by žalovaný bol povinný (za stavu, keď nemá v služobnom úrade pre zamestnanca iné vhodné miesto) zabezpečiť akékoľvek trvalé preloženie mimo jeho služobného úradu alebo obdobnú dohodu, len preto, že žalobca mal o to záujem. Súd považoval za splnenú aj ďalšiu osobitnú podmienku platnosti výpovede v zmysle § 50 zákona o štátnej službe. V konaní nebolo sporným, že žalobca je občanom so zdravotným postihnutím, ktorému bolo možné dať platnú výpoveď len na základe právoplatného rozhodnutia príslušného ÚPSVR, ktorým bol udelený predchádzajúci súhlas podľa osobitného predpisu (§ 13 ods. 1 písm. e) tretí bod zákona č. 5/2004 Z.z. v znení aktuálnom v čase výpovede). Splnenie tejto podmienky bolo preukázané na základe predložených právoplatných rozhodnutí ÚPSVR v Bratislave č. BA/2012/0209/033905 zo dňa 27. februára 2012 a potvrdzujúceho rozhodnutia Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny, Bratislava, č. AA/2012/23766/8735/OPČ-SSZ zo dňa 14. mája 2012, ktoré boli preskúmané aj v správnom súdnictve už poukazovanými právoplatnými rozhodnutiami Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/156/2012-100 zo dňa 04. marca 2015 a Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo/134/2015 zo dňa 26. apríla 2017. Pokiaľ žalobca namietal, že výpoveď nebola prerokovaná v odborovej organizácii a táto k nej nedala predchádzajúci súhlas, a právna úprava účinná v čase dania výpovede tieto podmienky žalovanému neukladala s ohľadom na časovú platnosť § 74 Zákonníka práce, tiež podľa § 240 ods. 8 a 9 Zákonníka práce nebola táto podmienka relevantnou, nakoľko žalobca nebol členom odborovej organizácie. Súd preto dospel k záveru, že predmetná výpoveď je platná, nakoľko spĺňa zodpovedajúce zákonné náležitosti v zmysle § 47 písm. b) a § 50 zákona o štátnej službe v spojení s § 61 Zákonníka práce. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 24. septembra 2024 sp. zn. 8CoPr/9/2024-569 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, pričom sa v celom rozsahu stotožnil so všetkými skutkovými aj právnymi závermi súdu prvej inštancie. Mal za to, že v preskúmvanej veci boli splnené všetky predpoklady pre platné skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu výpoveďou zo dňa č. 30/2012/32/48 zo dňa 03. júla 2012, a ani prípadná dobrovoľná neúspešná snaha žalovaného pomôcť žalobcovi so získaním nového zamestnania, nemôže mať na platnosť predmetnej výpovede žiadny vplyv, a teda táto (mimochodom jediná) odvolacia námietka žalobcu nemôže obstať. Žalovaný ponukovú povinnosť vo vzťahu k žalobcovi bezo zvyšku splnil celkom správne a ust. § 47 písm. b) Zákona o štátnej službe nemožno v žiadnom prípade vykladať tak, že by žalovaný bol povinný (za stavu, keď nemá v služobnom úrade pre zamestnanca iné vhodné miesto) zabezpečiť akékoľvek trvalé preloženie mimo jeho služobného úradu alebo obdobnú dohodu, len preto,

že žalobca mal o to záujem a preto nemohla byť dôvodná námietka žalobcu o zmarení (možnosti) jeho trvalého preloženia na Inšpektorát práce Bratislava, navyše za stavu, keď ani tvrdenie žalobcu, že inšpektorát mal o neho záväzný záujem, nebolo v konaní preukázané. Preto pokiaľ zamestnávateľ sám nemá iné k dispozícii vhodné miesto, vyvinie (chvályhodnú - pozn. odvolacieho súdu) aktivitu v snahe pomôcť dotknutému zamestnancovi so získaním nového zamestnania u iného zamestnávateľa, totiž v žiadnom prípade nemožno z toho vyvodzovať existenciu akýchkoľvek nárokov zamestnanca, ktoré by boli vynútiteľné v konaní pred súdom alebo ktoré by mohli mať vplyv na platnosť skončenia pracovného pomeru daného zamestnanca. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 CSP.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie (ďalej aj „dovolateľ“), ktorého prípustnosť vyvodzoval z ust. § 420 písm. f) CSP. Uviedol, že opakovane poukazoval na to, že žalovaný síce nebol povinný vyhľadávať, ponúkať či preverovať iné pracovné miesta, ale reálne to urobil, tak potom mal proaktívne komunikovať s Inšpektorátom práce Bratislava, ktorý mal vhodné pracovné miesto pre žalobcu. Odvolací súd ako aj súd prvej inštancie nemali dôvodnosť v tomto konaní „nájst“ spravodlivosť, ale len „sucho“ konštatujú, že to nebola zákonná povinnosť pri ponuke inej práce preverovať iné „služobné“ úrady. V tomto prípade teda žalobca konštatuje, že rozsudok odvolacieho súdu je nepresvedčivý a teda nezákonný.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že žalobcom poukazovaná absencia iných (aj keď stranou želaných) úvah v rozhodnutí, nepredstavuje a ani nemôže predstavovať nedostatok riadneho a presvedčivého odôvodnenia. Vzhľadom na to navrhol dovolanie zamietnuť.

5. Najvyšší súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP v rámci odvolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

7. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Ak teda zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sú nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim

spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP).

11. Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že dovolateľ vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal, že súdy nemali dôvodnosť v tomto konaní „nájst“ spravodlivosť, ale len „sucho“ konštatovali, že žalobca nemal zákonnú povinnosť pri ponuke inej práce preverovať iné „služobné“ úrady. Žalobca v tomto prípade teda konštatoval, že rozsudok odvolacieho súdu je nepresvedčivý a teda nezákonný.

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

13. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

14. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatneným nárokom a obranou proti takému uplatneniu. Pritom všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces. (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 204/04).

15. Najvyšší súd vo vzťahu k posudzovaniu úspešnosti strán konania upriamuje pozornosť najmä na body 9., 10. a 11. napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a keďže rozhodnutie odvolacieho súdu tvorí s potvrdzovaným rozsudkom jeden vecný celok, dovolací súd poukazuje aj na body 34. až 38. rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorých súd prvej inštancie pomerne vyčerpávajúco odôvodnil, keď uviedol, že žalovaný nebol povinný žalobcovi ponúkať, vyhľadávať, či iniciatívne preverovať iné štátnozamestnanecké miesta v iných služobných úradoch, resp. na iných orgánoch štátnej či verejnej moci (prípadne iných zamestnávateľov), ako to nesprávne vykladal žalobca, vychádzajúc z dikcie príslušnej časti § 47 písm. b) zákona o štátnej službe "služobný úrad nemá pre štátneho zamestnanca iné vhodné štátnozamestnanecké miesto alebo štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením v

služobnom úrade a nedohodne sa so služobným úradom inak", ktorú nemožno v žiadnom prípade vykladať tak, že by žalovaný bol povinný zabezpečiť akékoľvek trvalé preloženie mimo jeho služobného úradu alebo obdobnú dohodu, len preto, že žalobca mal o to záujem.

16. Na základe vyššie uvedeného možno vyvodiť záver, že argumentácia dovolateľa spočívajúca v tom, že odvolací súd ako aj súd prvej inštancie nemali dôvodnosť v tomto konaní „nájsť“ spravodlivosť, ale len „sucho“ konštatovali, že to nebola zákonná povinnosť pri ponuke inej práce preverovať iné „služobné“ úrady a preto je rozsudok odvolacieho súdu nepresvedčivý a teda nezákonný, je zjavne neopodstatnená. Z odôvodnení rozhodnutí súdov nižšej inštancie je zrejmé, že tieto sa vecou riadne zaoberali a svoje rozhodnutia riadne odôvodnili na základe riadneho a dostatočne zisteného skutkového stavu a za použitia príslušných zákonných ustanovení aj založili, teda možno konštatovať, že rozhodnutia súdov nižšej inštancie sú dostatočne a zrozumiteľne odôvodnené. Z uvedeného je zrejmé, z akých dôvodov odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Z vyššie uvádzaných dôvodov dovolateľ neopodstatnene namietal vadu podľa § 420 písm. f) CSP, preto dovolací súd dovolanie odmietol postupom podľa § 447 písm. c) ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

18. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 451 ods. 3 CSP, podľa ktorého rozhodnutie o trovách dovolacieho konania nemusí byť v takomto prípade odôvodnené.

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.